

en Betænkning til Thinget over hele denne Sag. (Leth: Denne store Sag!). Ja, denne store Sag, det vil jeg gjøre det ærede juridiske Medlem opmærksom paa. Jeg er overbevist om, at det er en Sag, som er ganske udmærket for Procuratorer, thi de Deviser, som skulde føres, om en Riste er Mandens eller Konens, eller om andre subline Sager, ere ingenlunde saa lige at løbe til. Men ogsaa i Denhold til den Tanke, som ligger i Lovforslaget, nemlig at stille Kvinden fri i vort Samfund, forekommer det mig rigtigt at faae et Udvalgs Udtalelser om det hele Forhold. Selv om Udvalget ikke vil tilraade dette Skridt, kunne vi dog maaske faae den hele Tanke omhyggeligere fixeret. Jeg maa derfor anbefale Udvalg og kan ikke finde rettere end, at, efter som Stillingen er, vil Folkethinget gaa bort fra sin Beslutning ifjor, hvis det stemmer mod Udvalg i dette Dieblif.

Leth: Jeg er saaledes stillet med Hensyn til dette Forslag, at, dengang, da det eller det tilsvarende Forslag første Gang blev indbragt her af den ærede Forslagsstiller, sagde jeg til ham: Lad være at foreslaa Udvalgs Nedsættelse i denne Sag, thi derved vil De ødelægge det. Det sagde jeg til den ærede Forslagsstiller dengang. Den samme Mening har jeg endnu. Jeg er paa ingen Maade saa aldeles tilfreds med den Maade, hvorpaa Udtrykkene ere vaigte i det foreliggende Lovforslag; men da det er saa kort, skønner jeg ikke rettere, end at de Undringer, som man maatte kunne have at foreslaa, let kunne formuleres uden Udvalgs Nedsættelse. Gaar man derimod ind paa at nedsætte Udvalg, kommer man, som fra flere Sider antydet, ind paa at trække Spørgsmaalet om Formuesfællesskab eller Ikke-Formuesfællesskab, om Formuesforholdet i det hele taget mellem Ægtefæller ind under Sagen, og det er efter min Mening urigtigt. Utsaa jeg gjentager, at, da Lovforslaget første Gang blev forelagt her i Salen af den ærede Forslagsstiller, fraraadede jeg ham at foreslaa Udvalg, og min Mening er nu den samme som dengang, at et Udvalgs Nedsættelse ikke er rigtigt. Jeg tillader mig derfor at fraraade at stemme for Nedsættelsen af et Udvalg i denne Sag.

Solstein-Ledreborg: Jeg vil tilstaa, at jeg, da jeg hørte den Løve, der blev viist for, at vi skulde faae Sagen i Udvalg, først troede, at det var Noget, der skete for at fremme Lovforslaget; det maatte vi Alle tro, og at det netop var derfor, vi skulde have Sagen i Udvalg. Nu har jeg senere undersøgt Sagen nærmere og da erfaret, at dette Lovforslag, hvor lille det end er, og hvor simpelt det end synes at være, har været to Gange i Udvalg, og at det aldrig har kunnet lykkes at faae dette Lovforslag til Konference med den høitærede Minister, som det ærede Med-

lem for Rjög (Svurp) siger. Det forekommer mig, at der er noget Mistænkeligt i det; man kommer til at tænke paa den Gule, hvor alle Skridt søre ind, men ingen ud. Jeg tilstaa, at det bevæger mig, særlig da jeg dog ønsker denne Sag fremmet, til at være noget bange for Udvalg. Det kunde maaske ogsaa hjælpe Noget til at oplyse Udvalgets Betydning og Virksomhed, om det ærede Medlem for Rjög kunde give Oplysning om, hvem der var Formand i disse to langsomt arbejdende Udvalg.

Svurp: Jeg skal tjene det ærede Medlem i at gaa den halve Vej, idet nemlig det ene Udvalg, som jeg var Formand for, var det Udvalg, hvorom jeg tillod mig at sige, at der i dette Udvalg blev arbejdet noget. Om det første Udvalg er jeg ikke istand til at kunne sige saa Meget. Naar det ærede Medlem mener, at det ikke skulde være Opgaven for dette Udvalg at fremme Sagen, er det ganske uberettiget. Ganske vist, dette Lovforslag ønsker jeg ikke at faae fremmet hverken i et Udvalg eller saaledes, at det overhovedet nogensinde skulde komme tillive; men en Bearbejdelse af dette Lovforslag, som for det første tog den Laage bort fra det, som er heri, og som det ærede Medlem fra Venezuela (Stürup) meget rigtig gjorde opmærksom paa, naar han sagde, at der næsten ikke var et eneste Ord, hvori man kunde finde Meningen, og som gjorde det nogenlunde klart, hvad der er Meningen af disse Ord, der ere stillede sammen her i een Sætning, tror jeg vilde være en nyttig Virksomhed for et Udvalg, og dernæst tror jeg ogsaa, at der er Spørgsmaal her, som det var i høi Grad af juridisk Interesse at faae stillede saaledes sammen, at vi ikke ved at vedtage Lovforslaget her faae fuldstændig anomale Forhold tilveie paa dette Omraade. Jeg skal blot antyde, at det, som dette Lovforslag gaar ud paa, er at give den gifte Kvinde en vis Raadighed over det fælles Bo og det en Raadighed, som hun, efter den nu gjældende Lovgivning, slet ikke har over sin egen Formue. Det vilde være en Anomali, som jeg tror, at der ikke er mange Sideslykker til i vor Lovgivning. Naar det ærede Medlem siger, at det er et lille Lovforslag, som man ikke behøver megen Tid til at tænke over, saa er det ganske vist lille, der er saa Sætninger i det, men selve den Materie, det omhandler, er en af de første og betydningsfuldeste Materier, som vi kunne lovgive om. Ganske vist kan der efter den meget spøgfulde Forhandling, vi have hørt, være Grund til at tvivle, om det her i Thinget opfattes som en alvorlig Sag; men for dem, som tro, at det er en meget alvorlig Sag, og at Spørgsmaalet om Ægtefællernes Stilling er Noget, som berører et af de vanskelige og betydningsfuldeste Omraader i vort Retsskiv, og tillige vil jeg sige et af dem, som allermost trænger til